

OLÁH ANDRÁS (1959) Mátészalka

OLÁH ANDRÁS

azt mesélik

penészes falak fogságában
 horpadt nádfedél alatt vacog
 megannyi kihordott történet
 ami csak neki fontos
 nélküle gazdátlanul szívódna
 fel a falak pórusaiban
 tovább kellene lépni
 de szabadulni lehetetlen
 nincs aki bilincset oldjon ajtót
 nyisson beengedje a tavaszt
 visszatartják ki nem mondott kényszerek
 a falakhoz beszél a törött ablakhoz
 ami szemtanúja volt mindennek
 sose érezte magát annyira árvának
 mint amikor gyermekei a
 városba költöztették
 de ott is a homokdombbal
 álmodott a nyárfaligettel
 szabadon lélegző felhőkkel
 és madarakkal beszélgetett
 mostanra elkomorodott a szőlősorok
 között bolyongó lelkiismeret
 de az emlékek ott matatnak
 a csend hullámai között
 visszaálmodva a tücsökzsivajt az áradásokat
 a petróleumlámpa imbolygó fényét
 ezt vitte magával utolsó útjára is
 – s amikor koporsóját a mélybe eresztették
 azt mesélik a kútágas géme is leszakadt